

har jo den ærede Juſtitsminiſter vedkjendt ſig — Stillingen den, at der ikke er faſtſat nogen lovlig Udelukkeſe af Muligheden for Geiſtliges Deeltagelse i Krigſtjenesten, men det er gjort muligt for Regjeringen at holde de Geiſtlige borte derfra, og den ærede Miniſter har igaar udtalt, at han ikke tvivlede om, at jo Regjeringen i ſaa lang Tid, man kunde overſku, vilde faſtholde dette Standpunkt. Uden denne Sikkerhed vilde hverken jeg eller de ærede Medlemmer, der i Fællesudvalget have ſtemt med mig, have tilraadet Landsſtinget at gaae ind paa det ſtillede Forſlag; men vi gaae ud fra, at denne Regjeringens Beſlutning virkelig er fremkommen ſom en Regjeringsbeſlutning, ikke blot ſom et Forſæt hos Miniſteriet eller hos en enkelt Miniſter. Kun under denne Forudsætning kan Miniſterens Udtaleſe tjene til Beroligelse for de Mange, der i dette Thing, ſom jeg troer, kun med ſtor Overvindelse have beſluttet ſig til at ſtemme for Forſlaget i denne Skikſe og kun have gjort det paa Grund af deres Tiltro baade til den nuværende Regjering og til kommende Regjeringer, og det er alſaa færdeles onſkeligt, at Regjeringens Billie fremtræder ſom en virkelig fra Regjeringens Hoved udgaaet Regjeringsact og Beſlutning, der kræves af uafviſelige praktiſke Henſyn. Det gaaer ikke an at lade det ſtaaе hen ſom Noget, man troer, at Regjeringen ikke vil indſtille Folk, der ikke have fyldeſgjort deres Værnepligt, til geiſtlig Ordination. Det maa af alle dem, ſom ved deres aſlagte Prøver have viſt ſig qualificerede til at ſøge geiſtlige Embeder, vides, om der er kommet en ny Betingeſe til, om det er en Regjeringsbeſlutning ikke at tage Henſyn til Anſøgninger om geiſtlige Embeder fra værnepligtige theologiske Candidater, der ikke have udtjent de 5 Aar; det hører ligefrem til en god adminiſtrativ Ordning, at man veed, om der er en almindelig Billie til ikke at tage Henſyn til Candidater, uden at de have fyldeſgjort en vis Betingeſe. Naar det alſaa er givet, at man bør spare Folk for falſke Forhaabninger, falſke Beregninger, ja endogsaa for den Uleilighed at ſkrive unyttige Anſøgninger, ſaa bør en ſaadant Bekjendtgjørelſe naturligviis ikke ſtee

i Form af en Bekjendtgjørelſe fra en Miniſter om, at han ikke vil forelægge for Hans Majestæt deſtige Anſøgninger; thi jeg vilde anſee det for aldeles uſømmeligt, om en Miniſter vilde ſige, at til viſe Anſøgninger vil han ikke tage Henſyn. Bekjendtgjørelſen maa derimod fremkomme ſom en Tilkjendegivelse fra Regjeringens Hoved om, at, indtil anden Beſlutning tages, ville ſlige Anſøgninger efter Hans Majestæt Kongens Billie ikke blive forelagte ham. Det er den ene Side af Sagen. De theologiske Candidater bør vide officielt, at der er kommet en Betingeſe til, uden hvis Opfyldelse deres Anſøgninger ville være overflødige. Men dertil kommer endnu en Ting, ſom ikke tidligere er kommen frem, men ſom dog er af betydelig Vigtighed. Ved Siden af de værnepligtige theologiske Candidater ſtaaer der endeel andre, der paa Grund af deres Legemsbeſtaffenhed ere fritagne for Værnepligt, og med Henſyn til hvilke der alſaa forſaavidt ikke er den allermindſte Forhindring for, at de uden at komme i Conflict med Regjeringens Billie, at Ordinere de ikke ſkulle gjøre Krigſtjeneste, kunne blive ordinere de den første Dag efter, at de have fyldeſgjort de lovlige 25 Aar. Nu ere dog Alle enige i, at det vilde være det Forkeerteſte af Verden, hvis man vilde for dem, der paa Grund af deres Legemsbeſtaffenhed ere fritagne for Værnepligt, ſætte den Tillægspræmie, at de kunde blive befordrede tidligere end Andre. Det er alſaa nødvendigt, at der kommer en Beſtemmeſe til om, at heller ikke de, der paa Grund af deres Legemsbeſtaffenhed ere fritagne for Værnepligt, ville blive indſtillede til geiſtlig Befordring, førend de have naaet den ſamme Aldersgrænſe, ſom ved Værnepligten ſættes for de Andre. Der er endogsaa her ved en lille Banſkeliighed, ſom gjør det ſaa meget mere nødvendigt, at der yderligere træffes en Beſtemmeſe for at undgaae Klager over Vilkaarlighed. Hvad dem angaaer, der ere underkaſtede Værnepligten, kan man nemlig meget nøte beregne, hvornaar de maae være færdirge; thi enten ere de indtraadte ved den almindelige Adſkrivningsalder, ſaa at Tiden maa beregnes efter denne, eller ogsaa have de forlangt Udsættelſe, ſaa at Tjenesten forſt be-